

quod os significat & metaphorice robur, quod ossea sit gens tota, & solidarum virium firmamento ac robore prædita. *Alemanniam* etiam vocant hanc Europæ partem nonnulli, ejusque incolæ Alemannos, quo nomine sub inclinati Imperii tempora vocari cœperunt. Berosus ab Hercule Alemanno nomen accepisse fabulatur, quem hisce populis præfuisse scribit. Alii a Manno Deo patrio Tuisconis F. *Alemanniam* appellatam volunt. Asinius Quadratus inclyta fidei Historicus, Alemannos velut collectitiam gentem, aut convenarum colluviam qui longe lateque patentem regionem inundarant, nuncupatos scripto prodidit; qui parum exacte peregrina vocis vim perspexisse creditur, propiusque ad verum collimaturus fuisse, si universos bellatores, & a virtute viros ejus nominis ambitu contineri censuisset. Qui a Lemanno derivant Alemanniam, nescio quo jure Germaniam velint appellatam a Lacu qui est extra eorum Limites in Sabaudia: nisi forte quis Acronium lacum putet esse Lemannum, ejus in utraque ripa Alemannos habitasse auctor est Ammianus lib. xv. Et quamvis utramque hanc, Germanorum inquam & Alemannorum gentem nonnulli confundant: tamen observatum est, distinctas eas fuisse. Spartianus in vita Marii: *Omnis Alemannia, omnisque Germania, cum cæteris que adjacent gentibus.* Flavius Vopiscus in vita Probi: *Testes sunt Franci, in viis strati paludibus, testes Germani & Alemanni, longe a Rheno semoti litoribus.* Aliorum testimonia, ne prolixior sim, prætereo. *Teutoniam* etiam a nonnullis appellatam invenimus, a Teutone quodam eorum Duce. Alii *Teutonas* qui vernacule *Teutsche*, Italici *Teusch*, & a quibus Teutonici vocantur, & regio *Teutschland*, nomē habere a Thuistone, quem alii vocant Tuisconē, creduntque; filium fuisse Noachi. Hujus meminit Tacitus: *Celebrant carminibus antiquis (quod unum apud illos memoria & Annalium genus est) Thuistonem Deum terræ editum, & filium Manum, originem gentis, conditoresque.* Eos Strabo collocat in Norico: quidam opinantur fuisse contra Coloniā Agrippinā locumque eum idcirco *Teusch* denominatum. Incolis ipsis nuncupatur hodie *Teutschlandt*, exteris *Alemagna*. Sclavones *Nimiecha*: Græci *Elamags* hodie vocant, & Turci *Alaman*. Sed de germaniæ Etymo ejusque variis appellationibus satis copiose: nunc ad Situm sive Quantitatem venio. Porro in Limitibus germaniæ adsignandis non consentiunt inter se omnes. Antiquissimi Germaniam definivere Rheno, Danubio, Oceano, Tanaï & Ponto Euxino. Posteriores quos inter Strabo, Ptolemæus, Mela, Plinius, ac plerique Scriptores græci & Latini, Rheno claudunt & Vistula: Tacitus non tam Vistula quam mutuo metu aut montibus germanos scribit a Sarmatis Dacisque separari. Hodie ad censentur germaniæ omnes regiones, quarum incolæ lingua vel Dialecto utuntur germanica. Itaque extra Ptolemæi fines, ultraque Danubium continet Rhetiam, Vindeliciā, superiorem Pannoniam, partemque Illyrici, ad Tridentina usque claustra. Ultra Rhenum quoque occupaverunt germani Romanorum Colonias & præsidia, Constantiam, Augustam Rauracorum, Argentinam, Nemetes, Vangiones, Moguntiacum, Confluentiam, Bonnam, Coloniā Agrippinā, aliaque loca ad Mare usque. Nam ut testatur Ambrosius in Hexaem. Rhenus olim Romani Imperii limes fuit: inque ejus ripa Gallica Præsides Romanorum perpetuo Germanos oppugnabant, partim ut eorum excursions prohiberent, partim ut in eos ipsi infesti excurrerent, partim etiam ut deficientes ad se Germanos in ea loca reciperent. Atque hæc causa est, cur in